

Emlékezés Szent István királyunk örökségére...

... a háború árnyékában

Emlékezés – a háború árnyékában

Tisztelt Olvasóink, a Felvidéki Magyarok 2022/2. számával 44. alkalommal jelenik meg elektronikus folyóiratunk. Történik olyan időszakban, amikor háború dúl a szomszédban, és ez mindennapjainkat is befolyásolja, aggódunk az érintett térségben élők életéért és biztonságáért, köztük kárpátaljai testvéreinkért.

Oroszország hadserege február 24-én támadta meg Ukrajnát. Azóta is nap mint nap a békét óhajtjuk, amelyhez – ahogy mindig – az ún. nagyhatalmak szándékára van szükség. Sajnos, szomorúan tapasztaljuk, hogy az Európai Unió most sem áll a helyzet magaslatán, olyan szankciók sorozatával állt elő, melyek miatt infláció és energiaválság következett be – de nem Oroszországban, hanem éppen az EU országokban. Ráadásul vannak EU-országok – köztük Szlovákia is – amelyek fegyvereket is küldenek Ukrajnába. Ami jó hír: Magyarország nem! Azt is látnunk kell, hogy vétkesnek is bűnhődnek. A felvidéki magyarság a második világháború után megtapasztalta Beneš embertelenségét, a kollektív bűnösség elvére nemet mondunk. A háborúval kapcsolatban 11 cikket közlünk, ezek címei: Betört a háború!; Ha Ukrajna fenn akar maradni, nem lehet egyik oldal előőrse a másikkal szemben; Politika és sport; Két politikus – egy cél: közép-európaiság a háború árnyékában Hodža és Esterházy szemzögéből; Márai, Putyin és Orbán; Ukrajna és az EU; Ej, ha Szlovákia keleten nem Ukrajnával lenne határos...; Európa hatalmi-területi feldarabolásai a feudalizmustól napjainkig; A brüsszeli bürokraták más kályhájánál melegednének?!; A demokrácia és az EU-s jogok ünnepe Ukrajnában; Több szolidaritást kárpátaljai testvéreinkkel!

A háború csúnya dolog, azokról írni is csak úgy lehet. Ezért lapszámunk elején és végén is egy-egy békés témát is választottunk. Az egyik a Szent István királyunkra való felvidéki emlékezések, a másik pedig visszatekintés a magyarországi országgyűlési választásokra, melyek után jó esélyünk van arra, hogy újabb négy évig a nemzeti-keresztény értékeink védelmére odafigyelnek majd, és nemcsak a Kárpát-medencében, hanem az egész Európában.

Elektronikus folyóiratunk a Nemzeti Kulturális Alap támogatásával jelent meg.

A szerkesztők

„Szép Magyarország, édes hazám” – államalapításunk ünnepe a Felvidéken

Gubík László, a Szövetség a Közös Célokért elnöke, az Esterházy Akadémia igazgatója 2022. augusztus 20-án Somorján mondott beszédet:

(Fotó: Németh Tímea/Felvidék.ma)

„Ég Királynője, a világ jeles újjászervezője, végső könyörgéseimben a szentegyházat a püspökkel, papokkal, az országot a néppel s az urakkal a Te oltalmadra bízom.” – István ezzel, a király szájából valaha elhangzott legmegrendítőbb imádsággal ajánlotta fel az országát Máriának, és visszaadta lelkét a Teremtőnek. Történt mindez Mária mennybemenetelének napján, augusztus 15-én, amikor az idős király érezte, hogy hamarosan itt hagyja az övéit. Ez a felajánlás tehát nemcsak egy keresztény uralkodó jámbor cselekedete volt, hanem egy világtörténelmi léptékkal is példátlan alkotmányos örökhagyás.

István nem a trónszoba magányában imádkozott Máriához, hanem odarendelte magához az ország egyházi és világi vezetőit, az akkori tíz egyházmegye püspökét és a hatvanhárom vármegye főispánját. Jelen voltak halálos ágyánál a király után rangban következők, az uralkodói akarat végrehajtói, az ország irányítói, ma úgy is mondhatnánk, hogy egy parlament teljes felsőháza, a kormány és az alkotmánybírák. Miután megtárgyalta velük az ország sorsát és elmondta nekik jövőre szóló intelmeit, kikérte az országfelajánláshoz beleegyezésüket, majd velük teljes

Forró Krisztián: A szétválaszthatatlan köteléket ünnepeljük

A Szövetség – Magyarok, Nemzetiségek, Régiók Fülken tartotta központi Szent István-napi ünnepségét. Forró Krisztián pártelnök emlékezett a komáromi történésekre. „Államalapító királyunk ünnepe a felvidéki magyar újrakezdés napja is” – mondta. Az idei nyár Szlovákiában a háború, az infláció és a szlovák kormánypártok acsarkodásainak árnyékában telt el, így komoly próbatétel vár ránk az ősz folyamán, köztük az október 29-én esedékes megyei és helyhatósági választásokon is. Mint mondta, augusztus 20-án azt a szétválaszthatatlan köteléket ünnepeljük, amely államalapító királyunk örökségeként összeköti az anyaországi magyarokat a külhoni magyar közösségekkel. (on)

akarategységben, kezébe vette a Szent Koronát, azt a magasba emelte, és szemeivel az égre tekintve elmondta:

„Ég Királynője, a világ jeles újjászervezője, végső könyörgéseimben a szentegyházat a püspökökkel, papokkal, az országot a néppel s az urakkal a Te oltalmadra bízom.”

Nagy tisztelettel jelentem, van mire büszkének lennünk! Ez a máriás lelkület, ez a függetlenségi parancs, ez az alkotmányjogi hagyaték adja Magyarország létezésének spirituális alapjait. Szent István érdeme, hogy a magyarság törzsszövetségből államalkotó nemzet lett. Ennél nagyobb magyar politikus nem alkotott és már nem is alakíthat.

Ez a politikai teljesítmény ugyanis történelmi léptékkel nézve kétszer olyan időtálló, mint az Amerikai Egyesült Államok, Németország és az Európai Unió alapító atyáinak műve együttvéve. Emésztgessük egy kicsit ezt a gondolatot, mert olyan fegyvertény ez, amiért egész nyugodtan kihúzhatjuk magunkat és felemelhetjük a fejünket. Aztán, ha jogállamiságból, demokráciából vagy európaiságból szeretne valaki leckét adni, kellő szerénységgel és finom határozottsággal emlékeztethetjük, hogy köszönjük az érdeklődést, de mi régebb óta üzzük ezt a szakmát, amit államiságnak hívnak.

Szent István király három dolgot akart: Magyarország legyen keresztény, Magyarország legyen független, Magyarország legyen magyar állam.

Keresztény, független és magyar. Ezek voltak a csúcsai életterünk háromszögének ezer éve és ezek létünk keretei ma is. A kereszténység felvétele nélkül nem tudtuk volna megteremteni függetlenségünket. Függetlenségünk elismertetése nélkül nem tudtuk volna megőrizni magyarságunkat. És magyarságunk megélése nélkül nem lenne értelme sem keresztény létünknek, sem független államiságunknak.

Vagy idézhetném Antall Józsefet is: „Számunkra Európa azt is jelenti, hogy államalapító Szent István királyunk kötötte össze a kereszténységgel a magyar államiságot, a nemzeti önállóságot.”

Augusztus 20-a I. István a méltó utód, I. László lovagkirály által kezdeményezett 1083-as szentté avatásának ünnepe. Nem gyásznap, nem hősiesség, de vesztes csatáról szóló mementó. Augusztus 20-a hamu alatt szunnyadó parázs, az örökké izzó,

kiolthatatlan zsarátnok. A magyar megmaradás törvényének engedelmeskedő konok, megtörhetetlen akarat. Hiába próbálták erőszakkal átalakítani, nem sikerült. A kommunista megszállók sem az új kenyér (mennyire cinikus, hogy e szép keresztény ünnepet használták fel), sem az alkotmány, sem a népköztársaság hazug leplével nem tudták eltakarni augusztus 20-a üzenetét: Meg kell maradnunk!

Nem csak Szent Istvánt ünnepeljük ma. Augusztus 20-án ezer-ezeröttszáz év kudarcait és sikereit ünnepeljük, azt, hogy annyi viszontagság után is itt vagyunk. Pusztán azért, mert a magyar nép ezer évvel később is engedelmeskedik a parancsnak, melynek szellemében Szent István államot alapított a Kárpát-medencében: Meg kell maradnunk!

Ha ezer év távlatából visszatekintünk a XI. századi Európára, csupa olyan népet látunk István formálódó birodalma körül, amelyek időközben leléptek a történelem színpadáról. Ki csendesen, a függöny mögé osonva, ki ordítva, hősi elszánással vészett a feledés homályába. Hol vannak ma azok az országok, birodalmak, amelyek István szentté avatásakor még léteztek. Voltak, akik nyelvüket, mások hitüket dobták el a megmaradás reményében. Mi itt vagyunk, megtartottuk hitünket a török hódoltság alatt és megtartottuk nyelvünket a germán és a szláv tengerben is. Pusztán azért, mert a Szent István-i üzenet élő és folyamatos: Meg kell maradnunk!

A tatárjárás után volt második honalapítónk, a török veszedelem után a sűrű erdők, lápok és mocsarak világából sereglett elő sok tízezer új honalapító, a Habsburg elnyomás sötétjében pedig akadt néhány fáklyaként világító magyar, akik mutatták a kiutat. Mindig volt valaki, mindig voltak valakik, akik az ősi parancs szellemében cselekedtek: Meg kell maradnunk!

Ezer-ezeröttszáz év viszontagságait voltunk képesek átvészelnünk e három szónak engedelmeskedve.

A történelem azonban már csak olyan, hogy a küzdelem sosem ér véget! Az innen-onnan fenyegető erők ma már nem fizikai megsemmisítésünkre törnek, hanem szellemi, lelki épségünket teszik próbára. Ezért nekünk mindig olyannak kell lennünk, mint az egyszeri ferences szerzetesnek, aki ezt tanítja: „mindig tégy valami jót, hogy az ördög elfoglalva találjon.”

Berényi József: Közösen kell alkotnunk

Nagymegyeren a Csemadok helyi szervezete és a római katolikus plébánia közösen emlékezett Szent Istvánra. Államalapító királyunk szobra előtt Berényi József mondott beszédet. „Nem igazak azok az állítások, hogy a Magyar Királyság elnyomta a kisebbségeket. Ellenkezőleg, abban mindenki megtalálhatta saját otthonát” – mondta. „Szent István államférfi volt. Az államférfi nem a pillanatnyi hangulat alapján dönt, hanem kiértékeli a környezetében zajló eseményeket, és ha szükséges, nehéz döntéseket hoz”. Hozzátette, hogy így cselekedett a felvidéki Esterházy János is, akinek életpályájára szintén példaként tekinthetünk. „Közösen kell alkotnunk. Itt élned, halnod kell – idézte a költőt. (on)

Bárdos Gyula: Szent István intelmei mutatják az irányt

Hatodik alkalommal szervezte meg a Csemadok Országos Tanácsa, Galántai Területi Választmány, Deáki Alapszervezete, valamint Deáki község önkormányzata az Országos Szent István Király Ünnepséget. Bárdos Gyula beszédében kifejtette: minden embernek szüksége van olyan kapaszkodóra, amely mindennapjainkban ad támaszt vagy támpontot cselekvéseihez, fontos döntéseihez, hiszen emberi életünkben óráról órára kell helytállni, ami meghatározza életünket. Vannak, akik egy emberben lelnek kapaszkodót, de olyanok is, akik az emberiség nagy tanításaiban. Fontos, hogy olyan erkölcsiség alakuljon ki, amely értékteremtő cselekvésre ösztönöz. (nt)

A szent királyok és eszmék után beszéljünk hát egy kicsit arról is, aki sosem alszik: az ördögről. Kövér László szerint a nyugati világban a közérdeket képviselő közhatalmak, mint az államok vagy a nemzeti közösségek és a magánérdekeket képviselő globális magánhatalmak kapcsolatában az elmúlt időszakban jelentős változás következett be.

A tőke- és a technológiakoncentráció hatására megerősödő magánhatalmak már nem együttműködni akarnak a nemzeti államokkal, mint azt korábban tették, hanem politikailag uralni, gazdaságilag alávetni, és kulturálisan semlegesíteni akarják őket azért, hogy a saját hasznukra, kizárólagos módon rátegyék a kezüket az európai emberek szellemi és gazdasági javaira és erőforrásaira. A cél Európa uzsorás eladósítása, s ezáltal az egzisztenciális biztonságukat és értékrendi kapaszkodóikat veszített európai emberek manipulálható fogyasztói tömeggé silányítása. Mindannak, ami a nyugati politikában és gazdaságban – különösképpen, ami az Európai Unióban – történik napjainkban, ez a magyarázata. Európa minden államára és minden államalkotó nemzetére kemény politikai és gazdasági önvédelmi küzdelem vár, amelynek a tétje, hogy a kevesek magánérdekén alapuló, jellemzően Európán kívüli globális magánhatalmak önkénye vagy a sokak közérdekét képviselő európai nemzeti államok demokratikus együttműködése fogja-e irányítani az európai emberek életét a XXI. században. Ennek a küzdelemnek a szellemi értelemben vett tétje az is, hogy a közérdeket védő józan ész és erkölcs vagy az ezek helyébe lépő ördögi aberrációk fogják-e meghatározni a gyermekeink és unokáink életét.

Nos, házelnök úrral nem ildomos vitába szállni. Már csak azért sem, mert tökéletesen igaza van. A fogyasztás folyamatos fokozásában érdekelt globális cégeknek, a magánbirodalmak építésében érdekelt erőknél csak a keresztény kultúrából sarjadó közösségek állhatnak az útjukba: az életet hordozó erős családok, a saját érdekük szerint növekedő erős gazdaságok, az érdekeiket érvényesíteni képes erős nemzeti és helyi közösségek, a polgáraikat megvédeni képes erős jogállamok és az erejüket a nép szabadon tett felhatalmazásából merítő demokráciák.

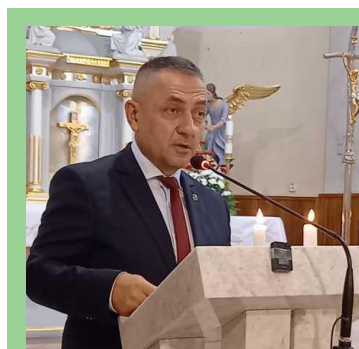
Épp ezért állnak ezek a közösségek a támadások kereszt-tüzében. A család intézményét évek óta érő, gyűlöletteljes támadássorozat csak látszólag szól a családról, valójában egy pró-

batétel mindannyiunk számára. Mégpedig arról, hogy képesek vagyunk-e még megküzdeni valami olyanért, ami nem kizárólag az „ÉN”-ről, önmagam élvezetéről szól. A Biblia a Szent Család képében örök példaként állítja elénk ezt a legalapvetőbb közösséget, és nekünk, magyaroknak is ott van az első szent magyar család példája Istvánnal, Gizellával és Imre herceggel.

A modern ember viszont odáig profánosította és relativizálta a dolgot, hogy immár szembesülünk az elvesztésének rémével. A progresszív, családtalan, kozmopolita ember önfelmentő szótzataival szemben egyértelműen és kompromisszummentesen ki kell mondani mindenhol, hogy **a család olyan szükségletünk, mint a levegő. Ha ezt a legvégső közösségi frontot elbukjuk, akkor mindent elveszítünk.**

Tamási Áron Ábelétől tudjuk, hogy „azért vagyunk a világon, hogy valahol otthon legyünk benne.” Rövidke földi létezésünknek éppen ez a valódi közösséghez tartozás és szolgálat ad értelmet. Legyen az a családuknak, a nemzedéktársak a falu vagy a város utcáin, padtársak a suliban, számbeli kisebbségi sorsba taszított magyar sorstársak, magyarul érző és beszélő emberek a Kárpát-medencében vagy épp Krisztus-hívő testvérek szerete a világban. A sérelempolitikával gyártott, agyonmarketingelt működőségek múlandó pótlékok csupán. Az a feladatuk, hogy báránybőrbe bújva, valamilyen nemes eszmét megerőszkolva egyenlőségesdit hirdessenek, közben minden létező természetes emberi különbözőséget természetellenes módon felhasználva szembefordítsanak bennünket egymással: fehéret a feketével, nyugatit a keletivel, férfit a nővel, magyart a szlovákkal.

Mintha aszú helyett a cukrozott szőlőlevet innánk. Sárga is, édes is, de semmi köze a borhoz. Belső értékek kontra üres külcsíny. Józan ész kontra teremtett világ elleni lázadás. Függetlenség és lokalitás kontra birodalmi gondolat és globalitás. Az emlékezet kultúrája kontra a múlt eltörlésének kultúrája. Nagyjából ezek mentén a törésvonalak mentén mozog a világ sorsa, benne a miénk, magyaroké, felvidéki magyaroké és somorjaiaké is. Történelmi értelemben nekünk Kelet az édesanyánk és Nyugat az édesapánk. Ilyen a komországok sorsa. A világ egyik felének a szemében ezért mindig csak elkényelmesedett nyugati, a világ másik felének szemében meg barbár keleti maradsz. A komp

Potápi Árpád János: Szent István a követendő példa

Nagykaposon immár harmadik éve többnapos programsorozat keretében emlékeznek meg államalapító István királyunkról. Az augusztus 20-ai ünnepi megemlékezés szentmisével kezdődött a nagykaposi római katolikus templomban, a misét dr. Száraz János esperesplébános celebrálta. Az ünnepi szónok Magyarország nemzeti politikáért felelős államtitkára, Potápi Árpád János volt, aki beszédében kiemelte Szent István keresztény országunkért tett érdemeit, s követendő példaként állította elénk, aki felemelte a nemzetet a kor színvonalára. Az államtitkár úr beszédét követően a történelmi egyházak képviselői megáldották és megszentelték Nagykapos kenyereit. (ve)

Hol vagy István király

A Szövetség Nagykürtösi MKP platformjának elnöksége, közösen a Csemadok Nagykürtösi Területi Választmányával, idén is megrendezte a nagycsalomjai parkban államalapító Szent István királyunk ünnepét. A múlt évben kitűzött célunk, hogy a parkban állítsuk fel Szent István királyunk fából faragott szobrát, és egy emelkedett hangulatú rendezvénnyel adózzunk emléke előtt, megvalósult. A platform járási elnökének, és az őt támogató elnökség kiváló munkájának köszönhetően nemcsak az anyagi háttérét teremtették meg az ünnepségnek, a magyar kormány Nemzetpolitikai Államtitkárságának és a Bethlen Gábor Alapnak köszönhetően, hanem egy olyan kiváló szobrász, mint a Szepsiben élő Lukács János erkölcsi és szakmai támogatását is megnyerték. (hb)

küldetése viszont, hogy valódi vízi erődítményként mozogjon, oltalmat nyújtva az embereknek viharban, a csendes vízen egyaránt, és összekösse a partokat.

Történelmi tapasztalataink arra tanítanak, hogy ha nem akarjuk, hogy akár keletről, akár nyugatról lerohanjanak és leraboljanak bennünket, akkor Szent István országának területén pontosan ilyen kompszerű erődítményt kell építenünk magunknak, amire – mondhatnánk pátoszosan, hogy a múltunk kötelez, de – valójában a jövőnk kötelez, a múltunk pedig erőt és tudást ad hozzá. A vérszerződéssel létrehozott, lassan 1200 éves magyar állam, és a Szent István által megalapított, több, mint 1000 éves keresztény magyar állam kollektív tudása.

Mi akkora áldozatot hoztunk Szent István korában az európaiságért, hogy feladtuk az addigi vallásunkat, az addigi népi kultúránk és művészetünk jelentős részét.

Persze nem volt ez rossz csere, hiszen megkaptuk érte a keresztény hitünket is, melybe ráadásul adaptáltuk is az ősi világ egy részét, de gondoljunk csak bele, micsoda nehézséget jelentett Istvánnak és utódainak, az első Árpád-házi királyainknak egy teljes országot átvezényelni ezen a váltáson. És épp ezért micsoda eltökéltség kellett a véghezviteléhez. Ezzel a Szent István-i eltökéltséggel vagyunk mi, magyarok keresztény európaiak. Ebből az ezeréves eltökéltségből pedig nem nagyon mozdíthatnak ki minket jöttment, politikusi öltönybe bújtatott kijáróemberek, a jóemberkedő woke-ideológia sorozatgyártott strómanjai. Hiába szeretnék kisajátítani az európai értékeket és megszabni, hogy mi tartozik ezek közé.

Megmondom, mi tartozik ezek közé: a kereszténység, amelynek még az említésétől is úgy félnek ezek, mint ördög a tömjénfüsttől. A kereszténység az európai múltunk, gyökerünk és az egyetlen lehetséges európai jövőnk is. Ha nem keresztény lesz itt a jövő, akkor nem is európai – ebben megint csak biztosak lehetünk.

Ezen a ponton álljunk meg egy pillanatra, mert van egy könnyen észlelhető ellentmondás az európai egység és a magyar nemzeti függetlenség között. Látva a világban zajló folyamatokat, Európa teljes gazdasági, erkölcsi és politikai leszereplésének lehetünk tanúi. Ugyanakkor az is nyilvánvaló, hogy kontinensünk

egyetlen esélye, ha egy közös vezérfonal mentén visszatalál eredeti történelmi szerepköréhez, és egységesen fellépve a világpolitika színpadán nem marad a nagyobb és gazdagabb globális játékosok bábja. És itt jön a képbe 1000 év távlatából Szent István zsenije.

Első királyunk akkor tudta intézményesíteni a Géza által megkezdett, keresztény és európai Magyarországot, amikor egy rendkívül művelt és elkötelezett pápa, II. Szilveszter és egy mélyen hívő, a pápával 100%-ig szövetséges császár, III. Ottó volt hatalmon. István a jó csillagállást jó időzítéssel használta ki. Ezt követően már teljes jogú, sőt apostoli királyságként, és persze erős hatalomként verhetjük vissza a későbbi császárok rendszeres alávetési kísérleteit. Ez a helyzet ma is, csak hát a magyar főszereplő mellé szükség lenne a többi fél értő szándékára és európai küldetéstudatára is. Ha bírják még, végezetül evezünk egy kicsit felvidéki vizekre. Örök optimista ember vagyok, de annyira azért mégsem, hogy azt mondjam, jól állunk. Fogó közösségek. Elvándorló fiatalok. Eltávozó szépkorúak. Elnéptelenedő falvak. Elszegegyedő régiók. Elhalványuló sikerélmények. Sajnálatos módon bezárt és csalárd módon megnyíló iskolák. Szövetségbe csomagolt megosztottság. Bizonytalan iránytűk. Ez szülőföldünk 2022-ben.

Üdítően hatna, ha társadalmi vitáink végre nem a ki sértett meg kit vagy a ki jut be, ki nem jut be színvonalon zajlanának, hanem egy élhető jövőkép kirajzolásának módjairól. Mert végső soron nem a képviselő, és nem is a jólét az, ami biztosítja egy közösség gyarapodását, még ha kétségkívül meghatározó tényezőkről is van szó.

A döntő azonban mindig a cél és a jövőkép. Elhiszi-e magáról egy közösség, hogy küldetése van, azt képes-e megfogalmazni, és hajlandó-e érte áldozatokat hozni? Olyanokat, melyekért a tizenéves feláll a Netflixtől vagy félreteszi egy kicsit a Tiktokot. Olyanokat, melyekért egy pedagógusnak nem ér véget a napja a kicsengetéssel. Olyanokat, melyek egy politikus gondolataiban messzebbre mutatnak a parlamenti széknél.

Mert hogy mikor fut leggyorsabban az ember? Ha kergeti egy veszett fenevad, vagy ha le akarja tenni a névjegyét, és teljesítményével a csúcsra akar törni. Nos, mi számbeli kisebbségi sorsban megszoktuk már, hogy puhább vagy keményebb eszközökkel, de a létünkre törnek. Most azonban nincs ilyen légkör, nem érezzük a mögöttünk loholó vérebet. És sajnos ambícióink is alábbhagy-

Szent István ünnepe Perbetén

A Csemadok Perbetei Alapszervezete a Rákóczi Szövetség társszervezésében Szent István királyra emlékezve ünnepséget tartott. Az ünnepi délután szentmisével kezdődött a Szentháromság római katolikus templomban. Ezt követően főtisztelendő Mgr. Hutár Márk perbetei plébániai kormányzó, valamint nagytisztelendő ThDr. Erdélyi Zoltán református lelkipásztor megszentelte és megáldotta az új kenyeret, amelyet a Napraforgó Néptáncgyűttes kiscsoportjának tagjai kínáltak a résztvevőknek. Az ünnepség a Millenniumi parkban folytatódott Szent István király szobránál, amelyet 2015-ben készített Lebó Ferenc győri szobrászművész. Az ünnep nemzeti imádságunk, a Himnusz közös eléneklésével zárult. (tk)

Szent István ünnepe a pozsonyi dómban

Idén is hagyományosan több száz hívő érkezett zarándok részvétele mellett tartották meg Szent István királyunk ünnepét szombaton délután öt órai kezdettel a pozsonyi Szent Márton-dómban. Az ünnepi mise főcelebránsa Fábry Kornél atya, a 2021-es 52. Budapesti Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus főtitkára, a magyarországi Országos Lelkipásztori Intézet igazgatója volt. Az ünnepi bevonulás előtt rövid imát mondtak el, majd orgonajáték hangzott fel Kováts Péter orgonaművész közreműködésével. A szentmise elején Molnár Tamás atya, a pozsonyi magyarok lelkipásztora köszöntötte a már nem először visszatérő kedves vendéget, Kornél atyát Budapestről. (zk)

tak, a mindennapi taposómalom leküzdése után sok erőnk már nem marad közösségileg ambiciózus tervekre. Márpedig más választás nem nagyon maradt, tisztelt hölgyek és urak. Vagy együttes erővel áttörjük a közöny falait, vagy megvárjuk, míg ránk tör egy 21. századi Beneš, aztán majd a végveszély rákényszerít, hogy alkossunk valamit. A végveszélyről nem szívesen beszélek, de mivel háború dúl a szomszédban, érdemes tudatosítani, hogy a történelem nem ért véget. A társadalmi kataklizmáknak pedig sajátossága, hogy mindig rosszabb jön, mint amit el tudunk képzelni. Egymásra utaltságunk, a magyar–szlovák sorsközösség most még csak szó, ráadásul nehezen hihető szó az elmúlt bő száz év sérelmeivel terhelve. De sajnos egy pillanat alatt valósággá válhat, ha beüt egy olyan dolog, amit ma még elképzelni sem tudunk. Akkora baj is jöhet, hogy annak a túléléséhez államvezetésben történelemlátott nép igazgatására lesz szükségük a szlovákoknak.

Ami pedig a programalapú gondolkodást illeti, az én szememben ez a valami egy tudatos fellépés lenne egy gyermekvállalást és vidéki otthonteremtést támogató felvidéki alap mellett, egy keresztényszociális társadalmi program meghirdetése a fiatalok és a közösségi életből kiszakadó magyarok felkarolására, a szlovák államigazgatás átalakításának terve a regionalizmus elve mentén, egy önkormányzati szövetség a bástyáink, jogaink kiteljesítésére és önmagunk bátor meghatározása a legközépeurópaibb közösségként – Esterházyval és Máraival a sorainkban mégis ki merne ellenkezni?

Jókai Anna szerint: „Az emelet, amelyet a mi nemzedékünk épít, ahhoz az évezredes házhoz tartozik, amelynek alapjait és első szintjét a Szent Király alkotta meg. Felelőségünk a nekünk rendelt időben, hogy amit mi teszünk hozzá a közös építményhez, az elég erős legyen ahhoz, hogy az utánunk jövők tovább és még magasabbra építsék.”

A dolgunk pont ennyi. Nem több és nem kevesebb. Mindenkinek hozzátenni a neki rendelt időben és helyen a magáét az ezeréves építményhez. A szabadságát féltő nép és az önrendelkezését féltő ország építésében harcedzettek vagyunk, mi magyarok, így nem marad más hátra, mint tovább élni Szent István Intelmei szerint: „Ha kitarotok, megmentitek lelketeket”.

(*Felvidék.ma*, 2022.08.20.)

Oroszország megtámadta Ukrajnát

Oroszország teljes körű támadást indított Ukrajna ellen: csütörtökön kora reggel a fővárosból, Kijevből és több ukrán nagyvárosból számoltak be helybeliek arról, hogy robbanásokat hallottak.

Az UNIAN hírügynökség jelentése szerint legalább négy robbanás történt a kelet-ukrajnai Kramatorszkban, egy erőteljes robbanás a déli országrészben lévő Odeszszában, továbbá a keleti országrészben Harkivban és az Azovi-tenger partján fekvő Bergyanszkban. Közben a Donyec-medencei frontvonalon a szakadárok erőteljes tüzérségi tűz alá vették az ukrán fegyveres erők állásait. A fővárosban, Kijevben a Boriszpil nemzetközi repülőtér felől hallottak szemtanúk robbanást, illetve a Dnyeper folyó balpartján lévő kerületekben.

Hadiállapotot vezettek be Ukrajnában, miután Oroszország megtámadta az országot – jelentette be csütörtökön Volodimir Zelenszkij ukrán elnök videóüzenetben. A bejelentést az elnök azután tette, hogy ülésre hívta össze az ukrán Nemzetbiztonsági és Védelmi Tanácsot (RNBO). „Reggel Putyin különleges katonai műveletet jelentett be a Donyec-medencében. Oroszország megtámadta katonai infrastruktúránkat és határőrségünket. Ukrajna számos városában robbanások hallatszottak. Ukrajna egész területén hadiállapotot vezetünk be” – fogalmazott az államfő. Hozzátette, hogy „egy perce” beszélt Joe Biden amerikai elnökkel és már megkezdték Ukrajna nemzetközi támogatásának előkészítését. Az embereket arra kérte, hogy őrizzék meg a nyugalmat és lehetőleg maradjanak otthon. Közölte, hogy ő maga, a kormány, a Nemzetbiztonsági és Védelmi Tanács (RNBO) és a fegyveres erők mind teszik a dolgukat és ígértet tett arra, hogy folyamatosan tájékoztatja a közvéleményt.

Az orosz elnök bejelentette, Oroszország precíziós támadások sorozatával vette célba Ukrajna reptereit. Vlagyimir Putyin azt is hozzátette, Donbassz térségében is katonai műveletbe kezdenek, miután a népköztársaságok vezetői a „fokozódó ukrán agresszió miatt” ezt kérték. Putyin elmondta, hogy demilitarizálni és náci mentesíteni (de-Nazify) szeretné Ukrajnát, nem megszállni. A beszédet követően több médium robbanásokról számolt be számos ukrán nagyvárosból. Oroszország azonban mindeddig tagadta a támadási terveket, és fenntartja, hogy a Donbasszban végrehajtott akciói védelmi jellegűek lesznek. Az Egyesült Államok és európai partnerei a szakadár országok elismerését követően már egy sor orosz pénzügyi szankcióval, tisztségviselővel és törvényhozóval szemben foganatosítottak szankciókat, és újabb szankciókat ígértek arra az esetre, ha Moszkva továbbra is támadná Ukrajnát. (MTI/Felvidék.ma, fotó: Reuters)

2022. február 24-én az MTI tudósítását a Felvidék.ma hírportál is közölte. Akkor még sokan bíztunk abban, hogy rövid ideig szólnak csak a fegyverek. Sajnos, tévedtünk. A követ-

kezőnkben a Felvidék.ma véleményrovatában, a Szerintem-ben megjelent cikkek közül válogatunk.

Betört a háború!

Szerző: Öry Péter, megjelent: 2022.02.24.

Az elmúlt napokban komoly információs háború előzte meg Oroszország behatolását Ukrajnába. Nem kívánok most egyik fél mellett sem állást foglalni, csupán egy új síkját szeretném bemutatni: a gazdaságit.

Azzal nagyjából mindenki tisztában van, hogy a kelet- és közép-európai térség gyakorlatilag az oroszországi energiahordozó- és nyersanyag-szállítmányoktól függ. Hogy lesz-e gáz, szén és kőolaj, az bizony a háború függvénye is. De sorolhatnánk a nikkelt, a lítiumot, az aranyat és sok egyebet is.

Abban a pillanatban, amint leáll a szállítás, a térség országai gazdaságilag megbénulhatnak. Több egyéb dimenzió is van, hiszen az elmúlt évtizedekben az is kiderült, hogy Európa és az Európai Unió lakossága öregszik és fogy. A munkaerőpiac is erőteljes változásokon ment keresztül. Először az EU-bővítés után szívta fel a jobb kereseti lehetőség a volt szocialista országok munkavállalóinak egy részét.

Ma odáig jutottunk, hogy már nálunk (Kelet- és Közép- Európában) is komoly hiány van munkavállalókból. Aki kicsit is nyitott füllel jár, hallhatja, hogy bizony a szlovákiai egészségügy tele van ukrán és orosz orvosokkal, nővérekkel. Csak az Ukrán Szociálpolitikai Minisztérium becslése szerint közel 3 000 000 munkavállaló dolgozik az EU országaiban!

A cseh, lengyel és orosz építőiparban, a mezőgazdasági feldolgozásban, az autógyárakban, mindenhol sok-sok ukrán (is) dolgozik. Munkaerőpiaci tranzitországból már mi is fogadóország lettünk. Egy újabb tény, hogy az összeurópai fuvarozásban is sok százezerre becsülik az ukrán gépkocsivezetők számát.

Gondoljunk csak bele, abban a pillanatban, amint kiszáll a piacról több százezer sofőr, hogy omlik össze a kontinens logisztikai rendszere!

Emlékeznek? A Szezi-csatornán megakadt egy konténerhajó és a „fél világban” megállt a szállítmányozás. A mai háborús konfliktus bizony gazdasági értelemben már most berántotta Európa országait a konfliktusba! Hogy mit hozhat a jövő, azt nehéz megjósolni, ami viszont biztos: az energiaárak újabb emelkedése mellett a nyersanyagárak is jócskán megugorhatnak, a munkaerőpiacon pedig durva úr keletkezhet. Európa, itt az idő felkötni a nadrágot.

Végezetül, az örök érvényű mondat: Si vis pacem, para bellum. Ha békét akarsz, készülj a háborúra!

Figyelmeztetett Henry Kissinger évekkel ezelőtt:

Ha Ukrajna fenn akar maradni, nem lehet egyik oldal előőrsa a másikkal szemben

Szerző: Szűcs Dániel, 2022.02.28

Ursula von der Leyen EB-elnök szerint „szívesen látjuk Ukrainát az EU-ban”. Ezzel csak egyetérteni lehet, amennyiben a geopolitikai instabilitás és háborús fenyegetés örökös lázában szeretnénk élni mindennapjainkat.

Arra most ne is pazaroljunk pár szónál többet, hogy a nyugati háborús uszítás egyik lehangosabb, feltörekvő szereplője, Szlovákia (Eduard Heger és Zuzana Čaputová államfő személyében) azonnal rezonált a Leyen-féle agylázra és kijelentették, hogy minden elképzelhető módon támogatják Ukrajna EU-integrációját.

Amihez persze nyilván járna egy NATO-tagsági igazolvány is, hiszen az ukrán elnök a boci szemeivel most azt is kéri szépen – Elon Musk műholdjai, az izraeliek Vaskupolája, a világ összes vadászpilótája és bitcoinja mellett.

Háború dúl, kegyetlen, mocskos háború, immáron ötödik napja. Vérrel, könnyel, szenvedéssel, felfoghatatlan és borzasztó emberi tragédiával, amit ártatlan embereknek kell elszenvedniük. Nem a Kijevben éveken át szorgoskodó CIA-manóknak, és nem is az orosz megfelelőiknek, hanem az Ukrajnában élő ukránoknak és nem ukránoknak.

Ilyen körülmények közepette a nyugati szabad világban minimum elharapják a torkát annak, aki kérdéseket mer feltenni Ukrajna (állam) felelőségével kapcsolatban.

Mi sem tesszük – egyenesen a válaszok után próbáltunk menni, olyan valakihez, aki valamit értett a diplomáciából. Az utolsó élő emberhez, akit nemcsak a gravitáció tart ezen a földön, aki úgy látja a dolgokat, ahogy azok vannak. Mert azoknak alakítójuk volt egykoron. Henry Kissingerről van szó, Nixon és Ford külügyminiszteréről, akinél kevesen értették és értik jobban Európa geopolitikai problémáit.

Nos, 2014-ben – tehát 2014-ben! – ez a bizonyos Henry Kissinger ezt írta a Washington Postban az ukrán kérdéstről: „Az ukrán kérdést túl gyakran állítják be úgy, mint egy vagy-vagy kérdést: Ukrajna a Kelethez vagy a Nyugathoz csatlakozik-e. De ha Ukrajna fenn akar maradni és gyarapodni akar, akkor nem lehet egyik oldal előőrsa a másik ellen, hanem hídként kell működni közöttük.”

Illetve: „A Nyugatnak meg kell értenie, hogy Oroszország számára Ukrajna soha nem lehet csak egy idegen ország.”

És magáról Ukraináról:

„A nyugat nagyrészt katolikus, a kelet nagyrészt orosz ortodox. Nyugaton ukránul, keleten többnyire oroszul beszélnek. Ha Ukrajna egyik fele megpróbálná uralni a másikat – ahogyan ez eddig is történt –, az végül polgárháborúhoz vagy felbomláshoz vezetne.”

Amit ehelyett Kissinger ajánlott:

1. Ukrainának joga van szabadon megválasztania gazdasági és politikai kapcsolatait, beleértve Európát is.
2. Ukrainának nem szabadna csatlakoznia a NATO-hoz.
3. Ukrainának olyan kormányt kéne választania, amely a nép akaratát képviseli, a vezetők az ország különböző részei közötti megbékélés politikáját gyakorolják. Nemzetközi szinten pedig Finnországhoz hasonló magatartást kéne tanúsítaniuk. A legtöbb területen együttműködve a Nyugattal, de gondosan elkerülve az Oroszországgal szembeni intézményes ellenségeskedést.
4. A fennálló világrend szabályaival összeegyeztethetetlen, hogy Oroszország annektálja a Krímet, de Ukrajna és a Krím kapcsolatát kevésbé törekeny alapokra kéne helyezni. Oroszország elismerné Ukrajna szuverenitását a Krím felett, Ukrajna pedig megerősítené a Krím autonómiáját.

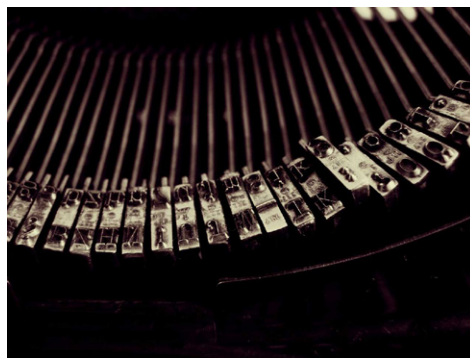
„Ha nem sikerül valamilyen, ezeken vagy hasonló elemeken alapuló megoldást találni, a konfrontáció felé való sodródás felgyorsul. Ennek az ideje hamarosan elérkezik.”

Írta mindezt a diplomácia 20. századi legnagyobb zsenije 2014. március ötödikén. Teljesen fölöslegesen, mert uniós vezetőink – egy teljesen alkalmatlan, közveszélyes politikai garnitúra – semmit sem értettek meg ebből, csak az üzemanyagot öntik vég nélkül a tűzre...

Politika és sport

Szerző: Aich Péter -2022.03.04.

Ne keverjük össze a kettőt, a sportot a politikával. Merthogy az két különböző tényező, nem illik össze. Régóta mondják. Mindig kifogásnak tartottam. Pontosabban agyafúrt alibinek. Mert olyan ez, mintha bal kezemmel egy balhorgot helyeznék el az ellenfél állára, a jobbal pedig barátságosan paroláznék vele, nehogy elessen. Ez az „össze ne keverjük” jelszó ugyanis csak álságos kirakatgesztusként értelmezhető.

Napjainkban különösen aktuális lett, mivelhogy Oroszország minden fogadkozása ellenére alattomosan megtámadta a szomszéd Ukrajnát. Az pedig, bármit gondolunk róla (mert Ukrajna sem ártatlan), független, szuverén állam. Világszerte a sok fölháborodás egyike az, hogy kizárják az orosz sportolókat a különböző rendezvényekről. Mintha a sportolók tehetnének a politikusok hülyeségeiért. Sőt: az állítólagos Putyin-pártolókat lehordják, elmondják ennek-annak. A vélemény szabadság nevében nem pártolhatod Putyint. Így működik a demokrácia. Mélységesen elítélem, aki bármilyen formában a háború pártján áll – de miért kell azt vulgárisan, abszurd formában kinyilvánítani? **Verbálisan így a háborús ordasok szintjére süllyedünk.**

Már az orosz művészek szereplését is lemondják, arra hivatkozva, hogy Putyin-pártiak. Sőt: a Nemzetközi Macskaszövetség is kitiltotta az orosz tulajdonosok macskáit a macskaszemlékről. Érthető a fölháborodást kiváltó ok, de ezzel az a baj, mint annyi mindennel ebben a megzavarodott világban, hogy szelektív eljárás, kettős mércén alapul.

Mert: a sport netovábbja az olimpia. A legfontosabb, legnagyobb győzelem az olimpiai, e csodálatos ógörög ajándék. Azt is tudom, hogy az antik játékok óta sokat változott a világ – az ember azonban, ezt ne feledjük, lényegileg nem: erényei, bűnei ugyanazok, mint az ókorban.

De, és most tessék figyelni: az antik olimpia alatt megszűnt a háborúskodás, az részvételi föltétel volt. Mert a sport és a háború összefügg, ha tetszik, ha nem. Mindegyiknél másról van szó, ezért nem lehet egyszerre művelni.

A háború ugyanis politika, ocsmány politika, amely elvesztette józan eszét. Mi volna, ha csak az az ország vehetne részt a mai újkori olimpiákon (meg minden más sportrendezvényen), amelyik nem háborúzik legalább két olimpiai ciklus alatt (a polgárháborút beleértve). Igaz ugyan, hogy ezáltal nem lehetne az összes agresszív elgondolást, cselekvést kiszűrni (mostanában a nagyorosz birodalmi politikát követő, mértéket vesztő Putyin is ravaszul kivárta, míg befejeződik a pekingi olimpia), de akkor is: hány ország vehetne részt ilyen feltétel mellett sportviadalokon? Ne áltassuk magunkat: még Franciaország vagy Olaszország sem, hiszen ott is rejtett (igaz, a beengedett migránsok által előidézett) háború folyik, s ott is vannak halottak, ha valaki nem tudná.

A sport nemes vetélkedés. Többnyire. Vannak ugyan dolgok, amelyek nem valók oda (doping, bírói „tévedések”, a politika beleszólása stb.), de egy háborút semmiképpen sem nevezhetünk nemes vetélkedésnek. Persze akadnak elhivatott szómagyarázók, akik egy ország katonai lerohanását fölszabadításnak képesek nevezni (legutóbb Ukrajnát szabadítanak fel ugyanazok, akik minket is már többször), s vannak olyanok is, akik amnéziás memóriájukra hivatkozva állítólag mindig valami mást mondtak. Hiába, nagy az Isten állatkertje. **A hátulütője az egész sport-politika vitának az, hogy egy-egy sportoló aligha tehet arról, ha hazája háborúzni kezd, vagy hazája politikusai hülyeségeket csinálnak.**

De ha nem meri a háborút elítélni, mert annak számára akár egzisztenciális következményei lennének (ami önmagában is elég rossz), akkor legalább tartsa a száját – ha már a politika nem tartozik a sportba. Mert a sport mint nemes küzdelem tényleg nem keverhető össze a törvényt sértett rombolással, gyilkossággal. Csak sajnos mégis összefügg. A kérdés az, mennyire függ össze

egy állam tevékenysége és sportolójának szereplése? Ha most az orosz sportolókat – az aktuális háborús helyzetre való tekintettel – kizárják a versenyekből, az tulajdonképpen a kollektív bűnösség érvényesítése. Mint a Beneš-dekrétumok. És nemzetiség szerinti diszkrimináció. Nem mindenki teheti meg, amit Thomas Mann, hogy emigrál, ha hazája háborús uszítók kezébe kerül. Hogyan lehetne itt megkülönböztetni?

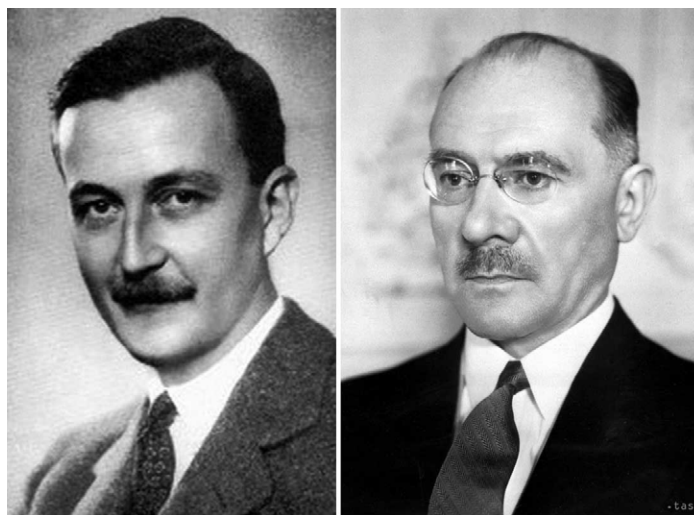
Meg aztán – ugye, tudjuk – a sport már régen nem csupán politikafüggő. Itt pénzről van szó, nagyon sok pénzről. Amikor a 2020-as nyári olimpiáról volt szó a járvánnyal összefüggésben, a pénzügyi veszteségekről szinte több szó esett, mint a játékokról. Már ezért is érdemes volna elgondolkodni a sport valódi funkciójáról, az egészséggel is összefüggésben. Többek között azért, mert világrekordokat sem lehet a végtelenségig javíthatni.

A lényeg az, hogy a politika (és a tőke) gátlástalanul beleszól a sportba. Pedig a sport szellemének kéne befolyásolnia a politikát. A politika pedig a sportot támogassa, ne az erőszakot!

Két politikus – egy cél: közép-európaiság a háború árnyékában Hodža és Esterházy szemszögéből

Szerző: Amberboy Levente, 2022.04.11.

Az orosz–ukrán háború idején a közép-európai népeknek, így a magyaroknak és a szlovákoknak nem egymással kell vitatkozniuk, hanem tudatosítaniuk kell, hogy mik a térség geopolitikai érdekei, és annak mentén kell összehangolni a cselekvést. Kelet és Nyugat már sokszor használt fel minket a saját céljaira, ennek tanulságait pedig Orbánt megelőzve tökéletesen átlátta mind a magyar Esterházy János, mind a szlovák Milan Hodža: válság idején közép-európai egységre van szükség, nem nacionalista széthúzásra, vagy idegen érdekek kiszolgálására.

Hetek óta megy az orbánózás a szlovák sajtóban, pedig Magyarországnak és Szlovákiának ugyanaz a geopolitikai érdeke: kis országok vagyunk, maradjunk ki a nagyok háborújából. A

vak is látja, hogy az ukrajnai háború nem csupán két népről szól, hanem ott húzódik a háttérben a Nyugat ura, az USA. Amerika színes forradalmakkal előkészített keleti terjeszkedése ezúttal nem a tervek szerint zajlott le. Putyin ugyanis besokallt.

A Biden család által dróton rángatott Zelenszkij nyugatorientált, oroszellenes politikája a „cár”rettentő véres haragját vonta maga után, az alagút vége pedig aligha látszik. Eközben Közép-Európa ismét retteg, és felteszi a több évszázados kérdést: hogyan éljem ezt túl?

Nem is alaptalanul. Átgázoltak már párszor a térségünkön idegen hatalmak, ennek következményei pedig a mai napig velünk élnek. A második világháborúban Németország erőszakosan feldarabolta Csehszlovákiát, lerohanta Lengyelországot, a német szirénhangok hatására pedig Magyarország is csak ideig-óráig volt képes kimaradni Nyugat és Kelet háborújából. Hitler, mint nyugati agresszor végigment Közép-Európán. majd miután fogyott az ereje, fogytak a tartalékok, a Szovjetunió ellentámadásba lendült, és Sztálin gázolt át Közép-Európán a háború minden borzalmával együtt.

Persze legyinthetnénk, hogy ez csak történelem, de a geopolitikai helyzetünk ugyanúgy változatlan: Nyugat és Kelet közé vagyunk bezárva, annak minden előnyével és hátrányával együtt.

Köztes-Európa egymással ellenségeskedő országai sem a háborúból, sem a nácizmusból, sem a kommunizmusból nem tudtak kimaradni.

Az orosz–ukrán háború kapcsán pedig úgy néz ki, ismét Kelet és Nyugat házasságának felbontása közepén vagyunk, ahol egyik fél már dobálja a poharakat, tányérokat a másik felé, de azok mindegyike Közép-Európa hátán(is) csattan.

Csak hogy ezúttal nem kell így lennie. Tanultunk a történelemből, ezért nem fogjuk tétlenül nézni, ahogy Kelet és Nyugat ismét megpróbálja belerángatni Közép-Európát a saját konfliktusába. Ha az USA által felbátorított Zelenszkij rángatja Putyin bajszát, ezzel kockára téve a saját népét, akkor tegye. **Ha azonban felelőtlenül ezt cselekedte, mi, közép-európaiak nem vagyunk kötelesek ugyanezt megtenni.**

A híradásokból láthattuk, hogy nem kevés veszíteni valónk van. Köszönjük szépen, de nem kérünk a háborúból, nem kérünk a szétszakított családokból, nem kérünk a lebombázott városokból, és főleg nem kérünk egy felelőtlen követelőző politikusból, aki képtelen volt reálisan felmérni országának a lehetőségeit, majd vadidegen országok kormányait kéri számon, mért nem rohannak hozzá hasonlóan ők is a saját vesztükbe. A válasz egyszerű: mert nem a mi háborúnk. Szolidaritást vállalunk, menekültek segítségét vállaljuk, de ugyanazt a hibát nem fogjuk elkövetni. Nem hergeljük feleslegesen az orosz medvét! Meg azért fűteni is szeretnénk majd télen!

Közép-Európának van tapasztalata a pusztulásról és a nyomorról, és pontosan ez a rossz élmény, és az ebből való kitörés iránti vágy az, ami minket összetart. Bár nem jelentéktelen nemzetiségi problémák feszítik a közép-európai térséget, és azon belül Szlovákiát, az első és a második világháború tapasztalatai ráirányították a figyelmet, hogy a térségben élő népek közti nacionalista ellentét ellenére van, ami összeköt minket. Ez pedig a közép-európaiság: a félelem a despotikus kelettől, partnerség, de emellett azonban egyfajta udvarias távolságtartás is a progresszív woke által megerősöskolt Nyugattól. Nem akarunk már sem a Nyugat, sem Kelet áldozata lenni.

Egy valamit akarunk! Járnunk a saját utunkat, ami az orosz–ukrán válság kapcsán a béke és a háborúból való kimaradást jelenti. **Ezt a köztes létet, és ezt a közös célt ismerte fel a manapság oly gyakran ostorozott Orbánnak két mestere a 20. században: a lengyel felmenőkkel is rendelkező magyar Esterházy János és Csehszlovákia szlovák miniszterelnöke, Milan Hodža, akik a hazafiasságuk mellett nem felejtették el a közép-európai népek összetartozását is hirdetni, és azért aktívan tenni.**

Persze ezt a fajta közép-európaiságot ne a 21. századi mércével mérjük, hanem a 20. századi események tükrében vizsgáljuk. Mást jelentett akkor, és mást jelenet ma a közép-európaiság, de ettől függetlenül a régiék ugyanúgy tanulságul szolgálhatnak a ma emberének, mert a lényeg ugyanaz: a közös sors, és cél.

Esterházy és Hodža mind a német, mind a szovjet veszélyt felismerve, már jóval a V4-ek előtt szorgalmazott egy közép-európai együttműködést. Utóbbi a „Föderáció Közép-Európában” című művével, és tengerentúli aktivizmusával pedig még a kortárs amerikai értelmiség, és az USA külügyminisztériumának figyelmét is felkeltette. Esterházy és Hodža úgy volt hazafias, hogy a meglévő ellentétek ellenére partnert látott a másik népben. Képesek voltak lenyelni a békát, ha azt látták, hogy adott helyzetben van közös megoldás és cserébe pedig senkinek sem kell feladnia önmagát. Felismerték, hogy nem tartozunk se Kelethez, se Nyugathoz, hanem önálló geopolitikai térség vagyunk, ezért közösek az érdekeink, és a politikánkat is össze kell hangolnunk.

Szöges ellentéte ez mind a magyarországi baloldal füttyszóra idegen érdeket kiszolgáló, és Magyarországot háborúba sodró politikájának, mind a sovinszta Edvard Beneš fémjelzte politikának, aki nem rejtette véka alá: „Én egyáltalán nem igazságokra törekszem, én politikát csinálok. S ezért olykor tudatosan követek el jogtalanságokat, az állam érdekében és személyes érdekemben.”

Lehet persze utóbbira azt mondani, hogy esetenként célravezető, de a konfliktus csak újabb konfliktust szül, a támadás ellentámadást, az akció reakciót. A végeredmény ellenben ugyanaz: a konfliktus elmérgesedése.

A háború idején az Orbán-kormány és a magyarság ellen való uszítás helyett Szlovákia lépjen rá a közép-európai útra, mely a konfliktus helyett a partnerségre, széthúzás helyett összefogásra, Beneš helyett Hodžára épít. Hodža utódai pedig Esterházy utódaiban méltó partnert fognak találni. Csak biztatni tudom a mindenkori szlovák politikai elitet és a magyar politikusokat az együttműködésre, mert rajtuk van elsősorban a felelősség. Rajtuk is múlik Közép-Európa sorsa!

Éljenek hát vele! Próbáljunk meg mi, magyarok és szlovákok ne ódzkodni egymástól, ha már egy helyen kell élnünk, és közösek is az érdekeink. Mindenkitől lehet valamit tanulni, próbáljunk hát meg ellesni valamit a másiktól.

A példa adott!

Márai, Putyin és Orbán

Szerző: Balassa Zoltán (a kép is) - 2022.04.11.

Egy felelőtlen és nyilván alaposan alultájékozott személynek köszönhetjük, hogy ezt a három embert együtt kell említenünk. Persze, provokáció is lehet az egész.

Tegnap az író 122. születésnapjára emlékeztünk és ünnepeltünk Kassán. Van mit. Kevés író tette világhírűvé szülővárosát, mint ő. Bevallotta, ő ugyan a politikához nem ért, de azért ízig-vérig politikai alkat volt és addig nem kívánt hazatérni, míg Magyarország nem lesz szuverén állam. Műveit sem engedte addig odahaza kiadatni. A náciizmusról és kommunizmusról világosan elítélő véleménye volt, s azt nem rejtette véka alá. Kritikusan szemlélte a világot és látta Amerika züllését is. **Kassai szobrát egy reflektor világítja meg, melyre tegnap(?) egy kis képet ragasztottak. Rajta Putyin és Orbán. Magyar felirata van: „Mini Putyin”**

Tehát vélhetőleg magyar személy ragasztotta rá. Ez persze egyik említett személynek sem árthat, inkább az ismeretlen egyén tájékozatlanságának szomorú bizonyítéka.

Nem azért tesszük ezt szóvá, mintha ennek világrengető jelentősége lenne. Csak bántó, hogy akadnak fiatalok (mert biztosan nem öregember ragasztgatott), akik világgá kürtölik tiszteletlenségüket és butaságukat. Még hivalkodnak is vele!

A gondom tehát az, hogy a mai fiataloknak kellene átvenniük tőlünk nemsokára a staféta-botot. Ám ez a korosztály kettészakadni látszik. Egy kisebbik része képzett és széles látókörrel rendelkezik, nem hódol be a „trendi” örültségeknek, a másik meg felül a felelőtlen, felszínes, ám tetszetős „magyarázatoknak”.

De ne csodálkozzunk, ha a fiatal és önmagát a spanyolviasz feltalálójának gondoló Michal Šimečka, az Európai Parlament alelnöke egyetemesen nagyon rossz hírnek tartja, ha Magyarország választópolgárai nem vesztették el józan eszüket sok más állam megvezetett, hogy ne mondjam: agyimosott társadalmával szemben. Orbán Viktort regionális szinten is el kell szigetelni – mondja Šimečka.

Hát igen, mert veszélyes példát mutat. A józanságra figyelmeztet. Mert ő nem akarja, hogy országát belekeverjék a háborúba. Ki kevert be ebbe minket? Történelmünk folyamán a német politikai elit már kétszer is!

Másoknak a CNN a Bibliájuk és csúsztatásait, hamisításait megeszik, mint kacsa a nokedlit. És sorolhatnánk a médiákat, melyek ma már nem közösséget szolgálni kívánó társulások, hanem manipulációs eszközök. A sajtómunkások jól fizetett ügynökök szintjére süllyedő agitátorokká, maffiózókká lettek! A lelkiismeretet bankókkal ragtapasztolják.

1989 előtt még azt hittük, a Nyugat vezető személyiségei úriemberek, gondolkodók, akik szolidárisak velünk és egy jobb, igazságosabb világot kívánnak létrehozni számunkra is. Tévedtünk! Zavarban éltem hónapokig, míg rá kellett döbennem, ezeknek a profit számít, az ördögi élvezetek és olyan praktikák, melyeket korábban csak lenyesendő elhajlásoknak véltünk, mára viszont apokaliptikus méreteket öltöttek! Olyasmit követnek, amit a Biblia tilt!

Vagyonuk, mérhetetlen gazdagságuk nem a közjót szolgálja, hanem a megtestesült gonoszt. Csoda, ha egyesek a történelem apokaliptikus végére gondolnak? Egyedül az Atyaisten kompetenciája, hogy erről döntsön. Csak mérhetetlen kegyelme, ha még kapunk esélyt, hogy osszeszedjük magunkat és lélegzethez jussunk.

Putyin sajnálatos módon nem látott más kiutat. Háborúzni kezdett, mert az ukrán sovinizták vérfürdőket rendeztek. Az EU meg ezeket támogatja és semmit nem tett a mészárlások ellen!

Orbán Magyarországot nem kívánja belesodorni ebbe a gyilkolásba. Azért lenne Mini Putyin? A Hegyi beszédben Krisztus azt mondja: „Boldogok, akik békét teremtenek, mert ők Isten fiainak neveztetnek.”

Márai, Putyin, Orbán. Az egyik hatalom nélküli író, akinek már „csak” megszívlelendő üzenetei lehetnek, a másik egy egykori világhatalom ura, a harmadik egy kicsiny nép megválasztott és támadott vezetője. Nem kell félteni. Szellemi parittyájával eltalálhatja Góliátot. Imádkozzunk érte és segítsük!

Ukrajna és az EU

Szerző: Aich Péter -2022.04.22.

Dúl a harc Ukrajnáért. Sajnos aligha Ukrajna érdekében, hanem azért, ki tudja ott a lehető legjobban érvényesíteni a befolyását. Az amerikaiak abban a tévhitben élnek, hogy megnyerték a hidegháborút, s ezáltal már övük a végső győzelem, miközben továbbra sem veszik komolyan „összeszerelő és gyártóműhelyüket” – Kínát. Csak az a „kis” hiba csúszott még ebbe, hogy lebecsülték Oroszországot.

Azt az országot, amely nagyságával, potenciáljával, s nem utolsósorban atomfegyvereivel továbbra is fontos tényező maradt. Az Ukrajnáért folyó kimondatlan háború fontos tényezője az ország geopolitikai helyzete. Tulajdonképpen két kimondatlan háború folyik: Oroszország úgy támadta meg orvul Ukrajnát, hogy az előkészületeket (elégge átlátszóan) hadgyakorlatnak álcázta, nem üzent háborút, ahogy illetet volna (amennyiben háború esetén még illendőségről lehet beszélni), csak „felszabadítóként” tört be. Mert ahova az orosz hadsereg bejön, ott mindig kizárólag felszabadításról van szó. Ismerjük ezt. **Mire Európa felébredt, már visszafordíthatatlan események történtek. Azóta sem tudja, hogyan kezelje a dolgokat, sorozatosan bakizik és filozofál. Lemaradását legújabbán azzal szeretné kompenzálni, hogy Ukrajnát EU-tagsággal hitegeti.**

Zelenszkij pedig arról ábrándozik, hogy Ukrajna már júniusban (szokatlan rohamlépésben) tagjelölti státuszt kap az EU-tól. Ha jól emlékszem, nálunk ez nem ment ilyen gyorsan, a teljes

tagság pedig – gondoljunk csak Szerbiára – rengeteg tárgyalással, egyeztetéssel jár. Mert az EU-tagságnak vannak bizonyos feltételei, legalábbis hivatalosan.

Érdekes lesz megfigyelni, Ukrajnának mennyi engedményt tesznek majd, vajon milyen előny, illetve hátrány származik Ukrajna háborús helyzetéből. Mert azért ne feledjük: az EU lényegében gazdasági tömörülés, s célja a különböző szinten lévő államok gazdasági kiegyenlítése (volna). **Ám ha külföldi (nyugati) áru jelenik meg a polcokon, az még nem jelenti a gazdasági és főleg lélektani fölzárkózást.**

Igaz ugyan, hogy politikát csináltak ebből, ami érthető, ha tudatosítjuk, hogy a gazdaság lényegében politikai tényező, bár ez nemigen van a tálcán. Esetünkben a tálcán az volt, hogy az 1989-es fordulat után mennyire önföláldozóan akar segíteni nekünk a Nyugat, küldtek is ajándékként néhány mentőautót.

A lényegi feladat viszont az volt, hogy ezt a szocialista vircsaftot át kellett formálni kapitalista rendszerre. Az, hogy hirtelen lett néhány milliomos, még nem jelentette az igazi fordulatot. Az sem, ahogy a Nyugat „önzetlenül” segített: megvásárolta néhány gyárunkat, hogy azok aztán szép csöndben csödbe menjenek, és globalizáltan behozatalra kényszerüljünk. Nem a szocializmus győzelme, hogy szükségből sok mindenben önellátóak voltunk 1989 előtt. Mára viszont úgy globalizálódtunk, annyira behúztak a nemzetközi létesítményekbe, termelésbe, üzletekbe, hogy egy-egy ország vagy iparág problémája mindenkit (minket is!) magával ráncsolt – de **míg a globalizáció sikere állítólag maga a globalizáció sikere, addig egy-egy ország problémája már nemzeti bűn.**

Ezen túl az EU-tagság lélektani tényező is, amire szintén nem voltunk felkészülve (s Ukrajnával kapcsolatban is érthető kételyek merülnek föl). Amikor a zsidók Mózes vezetésével elmenekültek Egyiptomból, negyven évig vándoroltak a sivatagban, míg eljutottak az ígéret földjéig.

Figyelemreméltó a bibliai példázat: az Úr megmutatja Mózesnek az új hazát, de úgy rendelkezik, hogy ő már oda nem mehet. Indoklása egyszerű: nem lehet szabad egy nép, amely megélte a rabszolgaságot.

Mert ez nem szimpla gazdasági kérdés, a szabadságot mentálisan és érzelmileg is fel kell dolgozni, új nemzedék kell ahhoz. Ez az, amire a EU-ba való belépésünkkel nem voltunk felkészülve, a kommunista, és ne feledjük: az ikertestvér fasiszta gondolkodás továbbra is mételeyezi szívünket, agyunkat egyaránt. Más szóval: nem azért vettek fel olyan szívesen az EU-ba, mert minden téren felkészültek lettünk volna, hanem azért, mert kellett az új piac. El tudja valaki képzelni, milyen jó üzlet lesz ellátni a szétbombázott Ukrajnát mindenféle kölcsönrel, elavult fegyverekkel, s egyéb, a keletnek szánt ócskább áruval? Csak azért, miként nálunk is mondták, mert alkalmazkodtak a helyi igényekhez. Ilyen önzetlenek és empatikusak ezek.

Közben pedig, ami tényleg fontos volna, az önrendelkezés, elvész a süllyesztőben.

Ej, ha Szlovákia keleten nem Ukrajnával lenne határos...

Szerző: Szűcs Dániel -2022.05.27.

Kép: Ivan Korčok (Fotó: TASR)

Gondoljon mindenki, amire csak akar, én pusztán csak idéztem Európa – ha nem a földgolyó – egyik legszerényebb képességű, viszont ezt kompenzáló magyarfóbiával alaposan felszerelt külügyminiszterétől, Ivan Korčoktól.

Ő találta ugyanis azt mondani a minap, hogy „minden uniós tagállam úgy viszonyulna a háborúhoz, mint Magyarország, hogy „ez minket nem érint”, akkor Szlovákia keleten már nem Ukrajnával, hanem egy másik országgal lenne határos”. Ezt mi, magyarok, akik saját magunkkal vagyunk határosak, igazán megértjük, nem is ezzel van a probléma, határok jönnek-mennek ugyebár, a nagy semmiből is nőttek már ki Európa közepén országocskák és így tovább.

Viszont ami ennél jóval fontosabb: Korčok lényegében felvzte a lengyel-cseh-szlovák koprodukcióban sírba tett V4 fejfájára az utolsó üzenetet: ha beledöglünk is (t.i. Szlovákia), akkor sem fogunk veletek (t.i. Magyarországgal) közösködni. Ahogy ez mióta világ a világ (Szlovákia számára Petőfi születésének kerek 170. évfordulójától) így is volt, hiába Szijjártó Péterék minden igyekezete a gazdasági kapcsolatok szorosabbra fűzésére (ej, azok az interkonnektorok). Nemkülönben végtelen béketúrásuk is, ami miatt a felvidéki magyarság érzékenyebbik fele talán némi rosszallással is tekintett a magyar diplomáciára – mert az elképzeltetlen, hogy a korcsok vezette Szlovákia azzal az intelligenciával kezelte volna (a távlati, stratégiai célra figyelve, ami a V4 ebben az egyre bődösödő Európai Unióban) azokat a provokációkat, amelyeket Szlovákia a magyarokkal – a saját állampolgáraival – szemben elkövetett.

Bőven vannak tonnányi súlyú csontvázak a szekrényben, elég csak a Beneš-dekrétumokat és az ebből fakadó földügyeket (nyilván az erkölcsi-emberi jogi aggályok mellett) tekinteni, de a szlovák külügynél már bőven elég volt egy kisebb agyérgörcshöz Kövér László somorjai beszéde is. És így tovább...

Most tehát ott tartunk, hogy Szlovákia lényegében deklarálta a V4 egyfajta napközi otthonná történő lefokozását, ahová majd elküldenek olykor-olykor egy alacsonyabb beosztású iro-

dakukacot a külügyből, hogy azért a látszat fennmaradjon. „Nem érzek késztetést arra, hogy külpolitikai kérdésekben a V4-ek szoros együttműködésének benyomását keltsem” – mondta, ami, lévén mégiscsak egy nemzetközi szerveződés, ugyebár azt jelenti, hogy ezzel két marékkal tépte le az ivarszerveit a nevezett szerveződésnek.

Tegyük hozzá rögtön: nem mintha bármikor is érzett volna késztetést őexcellenciája – és a hozzá hasonlóan komoly, magyarságeredetű kisebbségi komplexusokkal terhelt államtitkára, Martin Klus – arra, hogy a V4-ek szoros együttműködésének akárcsak a benyomását is keltse.

Sokkal inkább keltették azt a benyomást, hogy a Nagy Lopástól eltelt száz év alatt sem sikerült levedleni ezeket a komplexusokat, hogy az örökké árnyékban settenkedő tolvaj gyűlöletével és gyanakvásával tekintsenek a meglopottra, amit csak tetéz az a rettenetes szűklátókörűség, ami azokat jellemzi, akik már ki sem látszanak mások hátsójából.

És a szlovák kormány és külügy gondos távol-nyugati képzésen átesett irányítói pontosan ilyenek. Mindegy, hogy mi lesz a szlovák gazdasággal és ezzel együtt az emberek megélhetésével, jövőjével, csak az létezik, amit Brüsszel vagy Washington elvár. És ha ez minden agyatlan szankcióhoz (amelyeket egyébként lassacskán már a kitalálói is megbánnak, csak Korčokék lesznek olyan hülyék, hogy ezt is későn veszik majd észre), MOL-os olajat sújtó különadóhoz való hozzájárulást jelent, hát legyen. Hulljon a férgese! Amit a járvány még nem küldött padlóra a szlovák gazdaságban, azt majd megteszi a kormány. **A lényeg, hogy Orbánba rúgjunk bele egyet, mert annak puffanása messzire hallik, egészen az agyközpontig, a belga no-go zóna szomszédos kerületéig.**

„Mi nem állunk háborúban, de a lehető legmélyebben érint bennünket” – fogalmazott Korčok, és ez egyszer fején találta a szöveget. A lehető legkeményebben érint mindenkit, aki ennek az idétlen, alkalmatlan, közveszélyes kormánynak az „alattvalója”. A titkon irigyelt, nyíltan gyűlölt Orbán Viktor is pontosan ezt mondja, és pontosan ezért hozta meg azokat az intézkedéseket, amelyeket meghozott –, és amelyeket Szlovákia népe is alighanem szívesen látna, ellentétben a jelenleg regnáló kormánnyal.

Szlovákiával ellentétben azonban Magyarország nem egy lábbon álló lószerszám. Miközben ugyanis Szlovákia, a másik két háborús acsarkodóval együtt szétverték a V4-et – a nagybeteg Európa utolsó mentsvárát – addig Magyarország párhuzamosan építette a balkáni kapcsolatait is. Ahol szintén nemet mondanak az önsorsrontó elmebajra. Mert természetes, hogy minden normális elméjű ember a békét vágyja, azonban nemcsak Ukrajnában, hanem a saját hazájában, szülőföldjén is. A Korčok-doktrína (vezessük be ezt a nagyon finom és magas röptű definíciót az „ócska csicska” helyett) ennek éppen az ellenkezőjét hozza, miközben a világon semmivel sem járul hozzá az orosz invázió megszűnéséhez.

Európa hatalmi-területi feldarabolásai a feudalizmustól napjainkig

Szerző Duray Miklós

(Az eszmefuttatás 2022 májusának közepén, – Kissinger davosi beszéde előtt tíz nappal – lett papírra vetve a Bécsi Napló felkérésére. Megjelent a Bécsi Napló májusi-júniusi számában – XLIII. évfolyam, 3. szám. A Felvidék.ma hírportálon 2022. június 13-án Szűcs Dániel Ukrajna, kis „u„-val címmel ajánlotta a cikket az olvasók figyelmébe)

Eszembe nem jutott volna ezzel a kérdéssel foglalkozni, ha 2022 februárjának végén nem robbant volna ki az Oroszország és Ukrajna közötti háború. Noha gondolhattam volna rá, hogy be fog következni, hiszen 2014 óta érlelődött a helyzet, amikor az USA érdekeltségű politikai csoport átvette az ukrán állam irányítását, a gyűlölködésig, sőt tömeggyilkosságokba torkolló eseményekig fokozva a korábban is létező oroszellenességet, mely mögött egyértelműen az orosz nemzeti és állampolitikai ellenesség gerjesztésének a szándéka állt. Viszont ne felejtsük, többször öltött politikai és hatalmi valóságmezt hasonló politikai törekvés ebben a varég-litván-donyeck-orosz térségben az elmúlt kétszázötven évben, 1772-től. Igaz akkor még nem létezett ukrán nemzet, de a regionális tudat élt. És akkor jelentek meg az új regionális hatalmi érdekek. Lengyelország akkori feldarabolása, ha nem is a kezdet volt, de mindenképpen új helyzetet teremtett. Előtte a területi, hatalmi változásokra Európában nem a területi darabolás volt a jellemző, hanem az adott történelmi terület más hatalmi alattvalóságba való átsorolása.

Magyarország egy részének elfoglalása az Oszmán-Török Birodalom által sem illeszthető ebbe a rendszerbe, hiszen az egy északnyugati hódítói vonulásnak volt a része és a hódítók visszaverése után helyre álltak a történelmi területi rendszerek, amelyeknek sokévszázados hagyománya volt. Ezeken a területeken, ha bekövetkezett hatalmi váltás, az főleg az adófizetési kötelezettségeket változtatta meg és a hatalmi-jogi fennhatóság gyakorlását. Lengyelország porosz-orosz-Habsburg feldarabolásával azonban megszűnt Lengyelország államjogi státusza. Ez új jelenség volt, amit a mai napig nem elemeztünk. Ilyen eset kb. a 9. évszázad óta nem történt meg. A keleti és nyugati Donyeck területek a cári Oroszország fennhatóságába kerültek. Lengyelország európaibb részén pedig a Habsburgok és a poroszok osztoztak. Történelmileg nem elhanyagolható tényező, hogy Lengyelország első feldarabolása idején a Habsburg II. József volt a Német-Római Birodalom császára, később Magyarország királya is, aki azonban nem koronáztatta meg magát, szétverte a magyar közigazgatási rendszert és bevezette kötelező nyelvként

a német nyelvet. Gyakorlatilag megszüntette a kontemplatív római katolikus egyházi rendeket. Halálos ágyán azonban három – köztük a türelmi rendelet kivételével – visszavonta intézkedéseit. Lehet, hogy zseni volt, de állampolitikai elképzelései alapján szélsőségesen abszolutista uralkodó volt.

Két tény azonban fontos emlékezetünkbe vésni.

Akkor ukrajna (kis „u“-val) a lengyel-litván határvidéket jelentette – ez volt a katolikus Európa keleti pereme. Nem népet, nemzetet, országot jelentett, hanem egy földrajzi területet, kb. annyit, mint a Duna-kanyar. A másik fontos tényező, hogy a Donyec folyótól kelet-délkeletre eső terület, ahol most 2022-ben folynak a leghevesebb harcok, az mindig orosz terület volt.

Ukrajna (nagy „U“-val) először 1917-ben jelent meg az európai politikában, de nem sokkal ezután, 1921-től Szovjetoroszország részévé vált.

Ez az európai történelem legújabb korszakában történt. Ebben alakult újra Lengyelország, csaknem eredeti történelmi területén, de ekkor szűnt meg az ezeréves magyar állam. Ismét állammá lett a Habsburg fennhatóság alatt tartott Csehország-Morva Ögrófság és Felső Szilézia Csehszlovákia néven kibővítve Észak-Magyarországnak a Közép-Duna és az Északi Kárpátok közötti történelmi magyarországi részével, amelynek keleti farokrészét cseh szóhasználatnál élve Kárpátaljának kezdték nevezni – ez Ung-, Bereg, Máramaros vármegye területe. A történelmi Erdélyt a Román Királysághoz csatolták és a Nyugat Balkánon kialakítottak egy mozaik államot, részben magyar etnikai és történelmi területekből, amelynek részeit sem a kultúra, sem a nyelv, sem a történelem, sem a felekezet nem kötötte egymáshoz.

Lengyelország 1772-ben bekövetkezett első feldarabolása után ez az 1918-1920 közötti politikai-területi nagyfaszírozás volt a második a 9. századtól épülő Európában. Volt egy következő, mondhatnánk közties időszak is. Lengyelország megszüntetése 1938 és 1945 között a fasiszta Német Birodalom és a sztálini Szovjetunió által a korábbi tapasztalatok szerint. Csehország németek által lakott részének elfoglalása Németország részéről új helyzet volt. A többi területmódosítás csupán az 1920-as trianoni békeszerződés etnikai elvű korrigálásának tekinthető. Ennek a következménye az lett, hogy 1945 után kb. tíz millió németet és mintegy százötvenezer magyart kényszerítettek szülőföldjük elhagyására. A szülőföldről való elűzés egyébként orosz mintapélda, a krimi tatárok elűzése talán a legismertebb. De nem szabad szemet hunyni a több mint tízezer lengyel legyilkolása fölött sem a Szovjetunió által elfoglalt lengyel területen.

De hogyan lehet ezeket az eseményeket összefüggésbe hozni a mostani orosz-ukrán háborúval? Sajnos csak a Szovjetunió kapcsán, de a Szovjetuniót a 20. század során legalább kétszer elismerte a nemzetközi jog. Először a megalakulásakor, mint az Orosz Birodalom utódját – noha ezt nem mindenki fogadta el – másodsor, mint szövetségest a második világháborúban, így a békeszerződés egyik aláírójaként is.

Ukrajna mai államhatárait 1954-ben határozták meg a Szovjetunióban, amikor Krimet is ezen belső határok mentén lokalizálták az Ukrán Szovjet Szocialista Köztársaság részeként. Területileg ez az Ukrajna vált 1991-ben önállóvá és a nemzetközi jog alanyává. Csakhogy fennmaradt az eredeti probléma. A mai Ukrajnának a kelet-délkeleti, donyecki, azovi, krimi és részben a feketetengeri része nagyban orosz lakosságú, csakúgy, mint kétszáz évvel ezelőtt. Ez történelmi előzmény és következmény. Mennyire elfogadható Ukrajna és Oroszország számára a szovjet előlét?

Az orosz-ukrán háborúnak azonban nem ez az oka, noha tudjuk, hogy a hatalmi érdekek mindig kitalálnak valamilyen emberi megközelítésben elfogadható okot arra, hogy miért tör ki egy fegyveres ellentét. A kiobbant háborúban leginkább meglepő az ukránok szívós ellenállása, igaz, ennek hatásfoka amerikai segítség és NATO háttértámogatás nélkül alig képzelhető el.

Megoldásként az a lehetőség kínálkozik – feltéve, ebben tárgyalásos alapon megállapodnak a hadviselő felek – hogy Ukrajna a Krim-félszigettel együtt lemond a túlnyomórészt oroszok által lakott területekről és semleges államként rendezkedik be.

A brüsszeli bürokraták más kályhájánál melegednének?!

Szerző: NZS -2022.07.04.

Az emberbe sokszor belehasít a kétségbeesés: Uramatyám, micsoda emberek döntenek a sorsunkról! Nem kell túl messzire mennünk, ott van például a szlovák pénzügyminiszter, aki még jóval az említett posztra kerülése előtt bevallotta, nem ért a pénzügyekhez, és ebben az esetben véletlenül igazat mondott. Ez azonban

nem akadályozza őt abban, hogy az ország pénzügyeit irányítsa. Teheti bátran, hiszen nem ő látja a kárát, csak egy ország népe...

De nem jobb a helyzet az európai uniós vezetők képességei terén sem, holott az ő döntéseik is keményen húsba vágóak számunkra. Hiszen a sok elbaltázott szankció olyan következményekkel jár – nem az oroszok, hanem az uniós tagországok számára –, hogy

Putyint nem azok a válogatott betegségek fogják elvinni, melyeket a nyugati sajtó napirenden felfedezni vél nála, hanem egy kiadós röhögőgörcs, amit akkor kap, amikor látja, hogy az ellene irányuló szankciókkal hogyan lövik lábon magukat, pontosabban országaik népét a kitalálóik.

Emlékeztetnénk, hogy Magyarország volt az egyetlen ország, mely bátran felvállalta, nem szankciókat akar, hanem békét, amiért aztán kapott hideget-meleget, de végül sikerrel állt ki az érdekeiért. Nem telt el sok idő, s a handabandázó, újabb és újabb szankciókért kiáltó országokban kitört a pánik, azok ugyanis visszarúgtak, s nem az oroszokat találták érzékeny pontjukon, hanem az uniós országokat.

Európában elszabadultak az energiaárak, egyre drágább a rezszi, az üzemanyag, s úgy általában az élet, míg a háborús infláció évtizedek óta nem látott mértékben növekedett. Ebben nincs sajnos semmi meglepő, csupán az, hogy ez a sok nagyképű, másokat, köztük különös előszeretettel Magyarországot kioktató idióta most úgy tesz, mintha ez a lehetőség eszébe sem jutott volna, holott ehhez nem kell uniós vezetőnek lenni, elég némi előrelátás és józan paraszti ész.

De a kezdeti zavarból és pánikból felocsúdva azért akadtak, akik megtalálták a megoldást az „ami az enyém, az csak az enyém, ami a tiéd, az az enyém is” sajátos elv alapján.

Manfred Weber, az Európai Néppárt elnöke a hétvégén már azt követelte, hogy egyenlő arányban osszák el a gázt Európában, mert a szolidaritás ugyebár fontos dolog, főleg ha ők vannak bajban. Az EU-ba érkező földgáz tagországok közötti egyenlő elosztása ugyanis azon országok számára lenne előnyös, amelyek nem tartanak fenn megfelelő tárolókapacitást (például Németország) és amelyek kiereszszakolták az olajembargót, ami miatt, minő meglepetés és orosz pofátlanság, egyre kevesebb földgáz érkezik. Azoknak pedig (például Magyarország) rossz lenne, akik reálisan gondolkodtak, s akik kezdetektől felhívták a szankciók veszélyeire a figyelmet.

Ez ugyebár így igazságos az igazságra oly érzékeny uniós elvek szerint, a sokat emlegetett uniós értékekről már nem is szólva...

S ha már arról esett szó, hogy kik döntenek a sorsunkról, nem mehetünk el mellett sem, hogy ifjabb (alma nem esik messze a fájától) Soros úgy véli, Nyugat-Európának és az USA-nak már rég háborúznia kellene Oroszországgal. Nos, tekintettel arra a szomorú tényre, hogy a Biden-adminisztráció és az EU számos vezetője is Sorosék tenyeréből eszik, ez a kijelentés még az előzőnél is sokkal sötétebb képet fest a világ jövőbeli sorsáról... Az ember számára nem marad más, csak a fohász: Uram, ne engedd, hogy ők döntsenek a sorsunkról!

A demokrácia és az EU-s jogok ünnepe Ukrajnában

Szerző: Urbán Zoltán -2022.07.16.

Ukrajnában július 16-án életbe lépett a sokak által kritizált nyelvtörvény, ezzel a nemzeti kisebbségeket megfosztották az anyanyelvhez való joguktól. A továbbiakban csak a templomokban és magánbeszélgetések során beszélhetnek magyarul, lengyelül, románul, oroszul, héberül, angolul. Ezzel az is eldőlt, hogy az országban a kisebbségekhez tartozók törvényesen másodrendűnek lettek nyilvánítva.

Természetesen várjuk ki a végét, mert a „zöldpólós generalisszimusz“ a mindenhez értő túsarkúban és cicanadrágban táncoló nagyra becsült és címzetes elnök úr, reményeink szerint biztos közbenjár majd, hisz annyi alkalommal kérte már a nyugati barátait, hogy küldjenek népének élelmiszert, gyógyszereket, kórházi segédeszközöket, egyéb az élethez szükséges és nélkülözhetetlen termékeket, mivel a lehető legtöbb alkalommal kinyilvánította szolidaritását népe iránt. Ja, az nem ő volt. Szíves elnézésüket.

Az Európai Unióba igyekvő korrupcióból jelesre vizsgázó Ukrajna néhanapján azért tükörbe pillanthatna, meg hát a brüsszeli foteldemokraták is, már ha a felkínálkozó látvány elviselhetőnek bizonyul. Kinek a pap, kinek a papmacska...

Egy szó mint száz, szégyen és gyalázat! Azért kikívánkozik ám az emberből alkalomadtán a számonkérés, s kellő szerénységgel felteszem azt a bizonyos kérdést, hogy ilyenkor, ilyen mélyreható jogsértéseknél miért nem veri ki a biztosítékot színésznőknél és kócos publicistáknál az eset? Akkora a lapítás, hogy még az a bizonyos tetű is megirigyeli a var alatt.

Szeretett kárpátaljai nemzettársaink, mi felvidékiek veletek vagyunk, s bátran merészelem vallani, hogy az anyaország is mindenben támogat benneteket!

Az ország „első“ emberének pedig azt üzenem szerelmetes barátsággal, hogy a málnapásztor igyon rá vizet! A zöld pólót pedig szellőztetni szíveskedjen, mert így híján lesz a győzelemnek ugye! A diadal kulcsa a szellőztetés és a fagyoskodás!

Több szolidaritást kárpátaljai testvéreinkkel!

Szerző: Papp Sándor -2022.07.19.

Tikkadt szócstaták legelésznek rajtunk a gömöri nyári tábor füllelt sátrai alatt, terítékre kerül minden elképzelhető téma a jelenből és a közeljövőről. A múltból nem. Mintha a múltat végképp eltörölni vágya a carpe diem nemzedéke.

Volt már ilyen eltörlési kísérlet a történelem során, aztán a szemétdombra került, de most kiderült, hogy nem dőcögött holtvágányra az a bizonyos vörös villamos, csak a remizben pi-

cit átfestették a szivárvány minden színére, felaggattak rá mindenféle furcsa jogokat és most újra sínre állították.

Erről szól most a mai generáció élete, a különböző kisebbségek jogairól. Drogfogyasztás, abortusz, meetoo, biciklisek jogai, bevándorlás, csak valahogyan az őshonos kisebbségek jogai nem érdekesek már, pedig a most zajló háború egyik oka éppen ez. Ukraj-

na több mint tízezer oroszot ölt meg az elmúlt tíz évben a Nyugat hallgatólagos jóváhagyásával.

Kárpátalján “csak” magyar házak égtek, szerencsére emberáldozatot nem követelt az ukrán nácizmus. Van viszont friss kijevi nyelvtörvény, amelyik lényege, hogy a templom csendjén és a családi szobán kívül mindenhol tilos az orosz, lengyel, román, magyar őshonos nyelv használata.

Tehát tegnapról Kárpátalján egy magyar táborban sem lehet magyarul megszólalni, viszont lehet Kijevben Pride felvonulást szervezni.

Kár, hogy a bennünket képviselő politikai és társadalmi elit a Felvidéken egy mukkot sem szólt ebben a témában sem a fiatalokhoz a táborban, sem a szociális hálón a választóihoz azóta sem.

Voltak idők, amikor Mečiar és Slavkovská ellen szervezett ez a felvidéki közösség tüntetést szinte minden felvidéki iskola elé a nyelvi jogaink csorbítása ellen tiltakozva.

Talán el kellene mondani a mai generáció számára is, hogy az élet nem csak játék és szórakozás, hogy néha fel kell venni a harcot a gonosz “Hókuszpókokkal” is a saját jól felfogott érdekünkben.

Lehet arra biztatni a vigadalomban, hogy verje ki... a fejéből a gondokat, de a rossz hír az, hogy a gondokat meg kell oldani, például azért, hogy száz év múlva is legyen sokezer magyar a nyári fesztiválokon.

Kárpátalján mostantól kuss a magyarok neve. Mi meg itt nevetünk a jóvilágunkban. Talán több szolidaritást megérdemelne ez a testvéri közösség a Felvidéktől, már csak azért is, mert 1945-ig jóban-rosszban összetartoztunk, ami már történelem.

Ezt kellene belevetni a fiatalok fejébe. Többet érne, mint a kiverésekkel mulattatni a közöniséget...

Újra, és mindig jó magyarnak lenni!

Szerző: Dániel Erzsébet -2022.04.04.

Fotó: Orbán Viktor miniszterelnök, a Fidesz elnöke győzelmi beszédet mond a Fidesz-KDNP eredményváró rendezvényén, a Bálnában az országgyűlési választás és gyermekvédelmi népszavazás napján, (Fotó: MTI/Miniszterelnöki Sajtóiroda/Fischer Zoltán)

Kavarognak a gondolataim, a választás éjszakáján

hallgatom az újraválasztott Orbán Viktort, s potyognak a könnyeim. Ezeket a könnyeket nem lehet visszatartani, mert már annyiszor előjöttek, sokféle esemény, pillanat, élmény, himnusz és vers hallatán. S most, amikor olyan kevert a világ, állandó veszedelemben élünk itt, Európa közepén, amit el akarnak pusztítani, s mindent, ami a lélekhez és a szívhez ér, kiirtani az emberből – ezek az öröm könnyei valamennyiünknek, mert jó volt együtt örülni az éjszaka.

Itt, Európa közepén, ahol államfők alig vallják meg az ország keresztény, konzervatív céljait, ahová már betört a liberális gondolkozás őrülete, és pusztít családokat, nemzeteket, amikor olyan fájdalmasan félelmetes az emberek viselkedése, egymás elleni támadása, ellenségeskedése. S a választások napján, éjszakáján megtörténik a csoda. S Berzsenyi sorai jutnak eszembe:

„Él még nemzetem Istene!
Buzgó könnyeimen, szent Öröm, ömledezz!
Állsz még, állsz, szeretett Hazám!
Nem dőlt még alacsony porba nemes fejed!”

S az is eszembe jut ezen az éjszakán, hogy másnak, sok magát magyarnak valló felvidéki embernek, miért nincs ez a büszke érzése: hogy jó magyarnak lenni?

Nem, nem éppen a választások miatt, politikai értelemben, de oly sok érték, oly sok érdem, oly gazdag történelem, kultúra és az élet minden területén siker és eredmény – miért nem dobogtatja meg mások szívét?

Miért nem meri nyíltan felvállalni a felvidéki magyar az őseit, és mai magyarságát? Miért van még annyi – ová, Štefan, František, Alžbeta, stb. a magukat magyarnak hitt (de nem valló) emberek esetében?

Kit sért azzal, ha az őseitől kezdve a név- és nyelvhasználatig, vagyis tetőtől talpig, kívül és belül magyar lenne? Ha végre tudatosítaná, hogy ez a szülőföldünk, **s mi a magyar nemzet része vagyunk, függetlenül attól, hol húzták meg a haza határát.**

S ezzel soha senkit nem bántanánk, nem bántunk, csak vállaljuk a magunkét. Ha megélnék ezt a gyönyörű érzést, hogy amikor megszólal a magyar himnusz, vagy a költő, vagy a zenész, és a művészet bármely képviselője, gyorsabban ver a szívünk, s könnyű szökik a szemünkbe. A gyönyörűségtől, s egyben a fájdalomtól, hogy nekünk ez nem természetes, itt és most.

Miért hiszik el, hogy ez nacionalizmus, mert például a bajor nép a mai napon is, minden ünnepeken az egykori viseletét veszi fel a templomba, és mindenhová, ha ünneplőbe öltözik. S nem mondják rá, hogy nemzetieskedik, mint ránk. Miért nem viselhetjük – akár büszkén – őseink motívumait, mely minden szálában üzenet volt?

Mennyivel értékesebb és jobb a kínai cucc és a turkálók olcsó és belsönket nem érintő ruhadarabjai?

Nem akarok én bántani senkit, hisz ez inkább magánügy, de ha sem szellemünk, sem külsőnk és belsőnk nem vállalja a gyökereket, a magyarságot, akkor mitől lenne magyar az ember a szavazóurnánál, az iskolai beiratkozásnál, a nemzeti ünnepeinknél? S ez, mint tapasztaljuk, a beolvadást, az asszimilációt eredményezi.

Bennünket csak a keresztény-konzervatív szellemiség tart meg. A kétezer éves keresztény erkölcsi normák, amelyek megtartanak Istenfélő embernek, másokat is szerető tisztelő állampolgárnak, éljünk a világ bármely részén.

Jutott eszembe az is az éjszaka, hogy ha a felvidéki magyarok is ott lehettek volna az anyaországi választásokon, mint a határon kívüliek valamennyien, akik felvállalták magyarságukat, mennyivel nagyobb egység lenne köztünk.

Tisztelet azoknak, akik ott voltak, akik ezzel kifejezték hálájukat a magyar államnak mindazért, amit itt, a Felvidéken kapunk szinte minden területen. Megmaradásunk záloga, hogy érezzük, megtartsunk, kinyilvánítsuk tiszteletünket, hálánkat a Fidesznek, amely párt vezetője, Orbán Viktor most is köszönetet mondott az országból kirekesztetteknek, és továbbra is segítséget ígért a szülőföldön való maradásunkhoz. Ehhez azonban nekünk is tennünk kell, itthon a magunkét, s otthon a tiszteletünket, hálánkat.